

„Ze was van onbesproken gedrag,” merkte Simon wat schuchter op.

„Noe ja.... dat was dan plezierig geweest voor de kruienier of de akker, waarmee ze had kunnen trouwen,” zei Ciel.

„D'r onbesproken gedrag nam d'r burgerlijkheid toch niet weg....” sprak Letje.

„Kees de Bouvigne had wiezer gedaan met z'n eigen maar voor z'n kop te schieten....” zei Jan met plotseling iets hevigs in zijn toon.

Er viel een stilte.

„Afijn, weetje, verliefde mensen, daar kà-jè niet mee redeneeren. Wat jie, Simon?” lachte Letje plots.

Simon keek haar aan en er was iets scherp onderzoekends in zijn blik; hij antwoordde niet, kuchte even.

Dan viel opnieuw een stilte.

„We mogen niet te lang bluve tafelen” sprak Ciel dan, „want we moeten ook nog even naar tante Aleid... dien er om, Let”.

„God ja.... de appels!” zei deze verschrikt, en dan tot Jan en Simon, als deze wat verwonderd opzagen: „We hadden haar beloofd witte Calvillen mee te brienge, dat is zoo haar lievelingsappel en noe hebben we 't glad vergeten. Hebben jullie d'r soms? Te leen, weetje!”

Jan schudde het hoofd.

„We hadden maar één boom op de boerderie en die is verleden jaar dood gegaan.”

„Misschien in een wienkel,” dacht Ciel.

„Bie Wies op de Burgt,” zei Jan hard; hij keek voor zich, maar een smalend lachje verplooidde zijn dunne lippen.

„Dat prutswienkeltje....” smaalde Letje.

„Nou, dat 's zoo mis niet, dat wienkeltje” spotte Ciel „'n oud groentezaakje, d'r ben altied frissche appeltjes en frissche meisjes te koop geweest. Is 't niewaar, Simon?”

Jan grinnikte nu hardop.

Simon was bleek geworden, zijn handen beefden.

„Je schient het te weten....” antwoordde hij, maar zijn stem had nauwelijks klank.

Langs Simon heen, die nu met gebogen hoofd een peer schildde, gaf Letje een knipoogje aan Jan en dompelde meteen de toppen van haar beringde witte vingertjes in de kom.

„Let, hoe dien je d'r over?” vroeg Ciel, die 't kleine horlogetje uit haar corsage had gehaald, er kippig op keek, 't weer wegstopte en nu de haakjes van haar lijfje weer dicht frunnikte.

Let knikte.

„En wanneer zien wij de mannebroeders noe toch eens op Duineveld?” vroeg ze dan.